

# R o z s u d e k

## J m é n e m r e p u b l i k y

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Městská část Praha-Křeslice**, Praha 10, Štychov 2, zast. **JUDr. Petrem Kužvartem**, advokátem v Praze 4, Za Zelenou liškou 967, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Praha 1, Mariánské nám. 2, za účasti **PREDistribuce, a.s.**, Praha 5, Svornosti 3199/19a, jako osoby zúčastněné na řízení, zast. **JUDr. Milanem Kohoutem**, advokátem v Praze 6, Břevnovská 433/12, o přezkum rozhodnutí žalovaného Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 23.1.2009 č. j. S-MHMP 703833/2008/OST/No, ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

### O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 23.1.2009 č. j. S-MHMP 703833/2008/OST/No (dále jen „*rozhodnutí MHMP*“), kterým bylo podle ust. § 90 odst.1 písm. c) a § 90 zákona č.500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zčásti změněno a v ostatním potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11, odboru výstavby, ze dne 1.8.2008 č.j. OV/2008/000168/Lev (dále „*rozhodnutí stavebního úřadu*“). Rozhodnutí stavebního úřadu bylo změněno tak, že v jeho výroku na str. 1 v posledním odstavci, v prvním, sedmém a desátém řádku byla doplněna parcelní čísla 122/17, 214/122, 311/24, 311/25, 311/26 a 312 a příloha č.1 obsahující soupis nových stožárových míst z prosince 2007 byla nahrazena opravenou přílohou z ledna 2008. V ostatním bylo rozhodnutí stavebního úřadu, proti němuž se odvolal pouze žalobce a jehož zrušení žaloba rovněž požaduje, potvrzeno.

Skutkové a právní námitky soustředil žalobce do *tří žalobních bodů*. V nich vytýká jak nezákonnost rozhodnutí MHMP a rozhodnutí stavebního úřadu, tak i podstatné porušení procesních pravidel.

Nejprve žalobce vytýká napadenému rozhodnutí MHMP nesrozumitelnost (*prvý žalobní bod*). Podle žalobce jde o mohutnou a rozsáhlou liniovou stavbu. Namísto, aby žalovaný, resp. stavební úřad, zajistil jasné a srozumitelné sdělení, jak stavba vypadá, jak je situována a jak jsou v prostoru a na ploše lokality rozestřeny jednotlivé zásahy stavebních objektů, odkazuje na výkres, který ani nikterak neidentifikuje, aby se stal nezaměnitelným, ani

nepoučuje, kde a kdy je možné jej vidět. Podle žalobce je pouhé stanovení souřadnic jednotlivých stožárů v příloze územního rozhodnutí stavebního úřadu pro laika nesrozumitelné a nepředstavitelné. Identifikace konkrétního komplexu stavebních zásahů je podle žalobce rozvláčná, nesrozumitelná a naprosto nedostatečná. V odůvodnění je podle žalobce málo srozumitelný slovní popis stavby. Účastníci musí mít v době plynutí odvolací lhůty komplexní a srozumitelnou informaci o stavbě, jejím situování a podmínkách, za nichž je umístěna, včetně přeložek inženýrských sítí. Žalobce poukazuje na povinnost připojit k rozhodnutí grafický podklad a dovozuje ji z ustanovení § 92 odst.4 zákona č.183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“) a § 9 odst.5 vyhlášky č.503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření. Má za to, že žadatel obdrží podle cit. zákonného ustanovení po právní moci rozhodnutí ověřenou grafickou přílohu, avšak o tom, že by ji, bez ověření, nedostávali ostatní účastníci, není v zákoně ani slovo. Z hlediska zásady rovnosti procesních práv nemá pochybnosti o tom, že ostatním účastníkům je doručována spolu s nepravomocným rozhodnutím i grafická příloha neověřená.

Výroky rozhodnutí MHMP a rozhodnutí stavebního úřadu postrádají podle žalobce podstatný obsah závazných stanovisek a posudků a vyjádření správců sítí (*druhý žalobní bod*).

Závazné stanovisko ke krajinnému rázu v souhrnném vyjádření OOP MHMP ze dne 29.10.2007 je podle žalobce hrubě nesprávné a nereaguje na fakt, že jde o další nežádoucí a mimořádně mohutnou industriální dominantu v předměstské krajině, v území, kde je krajinný ráz chráněn vyhlášením přírodního parku Botič – Milíčov ve smyslu § 12 zákona č.114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o ochraně přírody a krajiny*“), a kde se rozvíjí výrazná rezidenční výstavba i rekreační využití území (*třetí žalobní bod*). Řešení vysokého napětí v zastavěném území jako nadzemního je podle žalobce v rozporu s vyhláškou hlavního města Prahy č.26/1999 Sb. HMP, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*OTPP*“). Výjimka udělená stavebníkovi žalovaným v rozhodnutí ze dne 13.9.2003 je pro změny, k nimž došlo v území v mezichase, neaplikovatelná. Venkovní vedení poškozuje veřejný zájem na využití předpolí města k rekreaci i rezidenční zástavbě. Rovněž 10 let starý územní plán města nepostihuje změny v území a nevyjadřuje aktuální veřejný zájem na jeho využívání. MHMP i stavební úřad pojali veřejnou prospěšnost a veřejný zájem formalisticky. Žalobce dovozuje, že důvodem řešení vedení vysokého napětí nejsou veřejné zájmy a obecný prospěch, ale zájmy soukromé, komerční a podnikatelské, pro které bylo lobbováno u žalovaného MHMP.

*Rozhodnutím stavebního úřadu* byla na základě žádosti společnosti PREdistribuce, a.s., zastoupené společností Elektrotrans a.s., umístěna na pozemcích k.ú. Šeberov, Hole u Průhonic, Újezd u Průhonic, Křeslice, Pitkovice, Petrovice a Uhříněves veřejně prospěšná stavba nazvaná „Vedení 110 kV, Chodov – Uhříněves – Měcholupy“ o celkové délce 9 853,4m a zároveň byly stanoveny podmínky pro umístění této stavby. Vzhledem k tomu, že stavba se týká územních obvodů čtyř stavebních úřadů, stanovilo Ministerstvo pro místní rozvoj na základě příslušné žádosti, že řízení povede a rozhodnutí vydá Úřad městské části Praha 11. Součástí napadeného rozhodnutí stavebního úřadu je vypořádání námitek včetně námitek žalobce, Městské části Praha-Křeslice, který vyjádřil se stavbou zásadní nesouhlas a žádal, aby nové vedení 2x110 kV bylo v úseku od TR 110/22 kV Uhříněves směrem na východ přes údolí Botiče a kolem Milíčovského lesa položeno do země do kabelů, neboť další vedení by podle Městské části Praha-Křeslice výrazně zhoršilo již dnes poškozený krajinný ráz tohoto území. Podle stanoviska Městské části Praha-Křeslice je z hlediska vzhledu krajiny

nepřijatelné rovněž navrzení tří nových sloupů nad Botičem pro křížení s vedením 400 kV. Umístění vedení 400 kV a 2x110 kV na společné sloupy je také podle Městské části Praha-Křeslice hrubým zásahem do krajiny, protože sloupy vysoké až 45 m by vysoko přechínaly koruny stromů. Další nesouhlasné stanovisko předložila stavebnímu úřadu Městská část Praha-Křeslice při ústním jednání dne 20.5.2008. Podle odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu je trasa této veřejně prospěšné stavby v souladu s územním plánem. Posouzení možnosti změny trasy ani odlišné technické řešení (uložení vedení do země místo na stožáry) není podle stavebního úřadu předmětem řízení ani v jeho kompetenci. Stanoviska všech dotčených orgánů, která žadatel – PREdistribuce, a.s. doložil, byla kladná. Z hlediska vlivů na životní prostředí vydalo Ministerstvo životního prostředí souhlasné stanovisko. Odbor ochrany prostředí MHMP vydal pro navrženou stavbu závazná stanoviska a vyjádření, která obsahují mj. podmíněčný souhlas k dotčení pozemků určených k plnění funkcí lesa, souhlas k některým činnostem ve zvláště chráněném území, souhlas ke stavební činnosti v ochranném pásmu zvláště chráněného území i souhlas k umístění a povolení stavby, která snižuje nebo mění krajinný ráz. Rozhodnutím odboru územního rozhodování MHMP ze dne 26.8.2003 č.j. MHMP/307724/03/OUR/MI/ HJ byla povolena výjimka z OTPP, z ustanovení čl. 4 odst. 10, ve kterém se ukládá umisťovat rozvodné energetické vedení v zastavěném území pod zem. Povolení ke kácení dřevin je vydáváno – jak zdůrazňuje rozhodnutí stavebního úřadu – formou samostatného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst.1 zákona o ochraně přírody a krajiny, přičemž otázku, zda musí být povolení vydáno před územním rozhodnutím nebo stavebním povolením, zákon neřeší. V odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu se v rámci vypořádání žalobcových námitek připomíná, že nezbytnost provedení dendrologického průzkumu (*tedy jakési „inventarizace“ dřevin a jejich aktuálního fyziologického stavu v daném území*) a nutnost požádat dotčený orgán státní správy o souhlas s mýcením obsahuje podmínka č.23 c) tohoto rozhodnutí. Tato rozhodnutí nejsou podle odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu nezbytným podkladem pro územní řízení. Stavební úřad proto námitky Městské části Praha-Křeslice zamítl.

Žalovaný MHMP navrhl zamítnutí žaloby. Pokud jde o námitky *prvního žalobního bodu* ohledně nesrozumitelnosti napadených rozhodnutí pro běžného účastníka a jeho neúplného doručení, MHMP upozornil, že tuto žalobní námitku žalobce neuplatnil v odvolacím řízení, a proto na ni žalovaný MHMP nemohl v napadeném rozhodnutí reagovat. Podle žalovaného je navrhovaná trasa popsána tak, aby ji rozuměl každý účastník řízení. Vytýčovací body (souřadnice) určují přesnou polohu stožárů v krajině, protože v územním rozhodnutí stanoví stavební úřad podmínky pro umístění a projektovou přípravu stavby, přičemž u tak rozsáhlé liniové stavby je stanovení souřadnic jedním z nejpřesnějších údajů o jejím umístění pro projektovou přípravu stavby. Účastníkům řízení bylo napadené rozhodnutí doručeno veřejnou vyhláškou (§ 92 odst.3 a § 20 odst.2 stavebního zákona). Pokud není možné a účelné vyvěsit na úřední desce celý obsah, vyvěsí správní orgán oznámení se základními údaji s uvedením, kdy a kde je možné do písemnosti nahlédnout. Postup stavebního úřadu proto byl podle MHMP v souladu se zákonem. Formulaci námitek, že účastníci musí mít komplexní informaci o situování umisťované stavby včetně přeložek inženýrských sítí, je nesrozumitelná a nemůže se vztahovat k umisťované stavbě. Stavba vedení vysokého napětí nevyžaduje přeložky inženýrských sítí. Nejsou-li přeložky inženýrských sítí předmětem napadeného rozhodnutí, nemůže žalobce mu vytýkat, že o nich neinformuje. Ústního jednání dne 20.5.2008 se přitom za žalobce účastnil starosta, který též ve stanovené době uplatnil námitky, o nichž rozhodl stavební úřad ve výroku rozhodnutí o umístění stavby. Tvzení o nesrozumitelnosti je podle žalovaného MHMP zcela účelové. Žádná z žalobních námitek nebyla podle něho uplatněna v územním ani v odvolacím řízení. MHMP připomíná, že z velkého počtu účastníků řízení se proti rozhodnutí stavebního úřadu neodvolal žádný

účastník, který je fyzickou osobou a vlastníkem pozemku dotčeného stavbou. Jediným odvolatelem byl žalobce, u něhož nelze předpokládat, že by mu mohlo být rozhodnutí stavebního úřadu nesrozumitelné. Tvzení *druhého žalobního bodu* je podle vyjádření žalovaného MHMP nejen zcela nekonkrétní, ale i nepravdivé. V podmínkách rozhodnutí o umístění stavby (rozhodnutí stavebního úřadu) jsou podle MHMP promítnuty všechny podmínky závazných stanovisek dotčených orgánů, pokud se týkaly umístění nebo projektové přípravy stavby. Např. podmínka závazného stanoviska odboru ochrany prostředí MHMP ze dne 29.10.2007 č.j. S-MHMP 171464/2007/1/OOP/VI je podle MHMP promítnuta v podmínce č.5 rozhodnutí o umístění stavby (rozhodnutí stavebního úřadu) a týká se stanovení vzdálenosti stavby od lesních pozemků. Takto postupoval podle MHMP stavební úřad i u ostatních závazných stanovisek. Pokud žalobce napadá *třetím žalobním bodem* obsah závazného stanoviska odboru ochrany prostředí MHMP, měl podle MHMP jako účastník řízení možnost je v souladu s § 149 odst.4 správního řádu napadnout v odvolání, což neučinil. Rozhodnutí o povolení výjimky z čl.4 odst.10 OTPP pro nadzemní vedení v zastavěné části hl. m. Prahy bylo vydáno dne 26.8.2003 pod č.j. MHMP/307724/03/OUR/MI/HJ odborem územního rozhodování MHMP jako příslušným stavebním úřadem prvního stupně. Výjimka byla povolena pro tuto konkrétní umístěvanou veřejně prospěšnou stavbu, vymezenou v závazné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy a doba platnosti nebyla omezena. Územní plán sídelního útvaru hl. m. Prahy platí do 31.12.2015, pokud nebude dříve vydán nový územní plán. Představa žalobce, že energetická koncepce hlavního města Prahy a Středočeského kraje se mění každých deset let a vyžaduje zcela nové trasování přenosové a distribuční sítě, nemůže být podle žalovaného MHMP myšlena vážně. Nové stavby vedení vysokého napětí využívají co nejvíce stávajících tras dožilých vedení, protože tímto postupem nejsou nově dotčena vlastnická práva k pozemkům. Takto vymezuje podle MHMP vedení vysokého napětí i územní plán.

K žalobě se rovněž vyjádřila osoba zúčastněná na řízení, která je investorem stavby. Sdělila, že se plně ztotožňuje s vyjádřením žalovaného MHMP, a navrhla, aby soud žalobu zamítl. Zdůraznila, že žalobce jako městská část nebyl zkrácen na svých právech, resp. že se domáhá soudní ochrany něčeho, co není jeho právem, a že zkrácení na konkrétních subjektivních právech, ať už přímo nebo nepřímo, v rozporu s § 65 odst.1 s.ř.s. nijak blíže nespecifikoval. Uvedená porušení základních zásad správního řízení a procesních předpisů, nepřezkoumatelnost a nedostatečně zjištěný skutkový stav právní zástupce žalobce tvrdí opakovaně v četných správních žalobách v obdobných věcech, a proto má osoba zúčastněná na řízení za to, že by i v dané věci svá tvrzení deklaroval, kdyby si byl jist, že unese břemeno svého tvrzení. Pokud by byl konkrétnější, pak by podle osoby zúčastněné na řízení neunesl toto břemeno, a proto setrvává na naprosté obecnosti. Osoba zúčastněná na řízení tvrdí, že výroky obou rozhodnutí (tedy rozhodnutí MHMP i stavebního úřadu) jsou srozumitelná a jejich srozumitelnost je dána nadstandardně propracovanými výroky i odůvodněními, a to i s přihlédnutím k tomu, že nejde o „jednoduchou“ budovu, nýbrž specifickou, mnoho kilometrů dlouhou a v terénu složitou liniovou stavbu elektrického vedení. Z obou rozhodnutí lze seznat prostorové řešení stavby, zejména její velikost, výšku, účel i tvar i její fixaci do území. Žalobce mohl uplatnit a také uplatnil jako účastník řízení všechna svá práva při své účasti na veřejném ústním jednání dne 20.5.2008 a uplatnil zde po stránce právní i technické „nelaické“ námitky, z nichž vyplývá, že předmět řízení i podklady mu jsou podrobně známy a nelze říci, by při ústním jednání vystupoval jako „běžný účastník“. Osoba zúčastněná na řízení připomíná, že podle § 89 odst.4 stavebního zákona uplatňuje obec v územním řízení jen námitky k ochraně zájmů obce a zájmů občanů obce, resp. městské části, pouze na jejím území. Takové námitky byly uplatněny při ústním jednání a stavební úřad se s nimi podle osoby zúčastněné na řízení vypořádal zákonným způsobem. Osoba zúčastněná na řízení

rovněž připomíná, že dotčení na subjektivních právech žalobce tu ani nenamítá. Přestože byl žalobce seznámen s koncentrační zásadou v územním řízení, uplatňuje prostřednictvím žaloby v podstatě další námitky proti stavbě, které neuplatnil ani na ústním jednání, ani v odvolání. Námitky, resp. nyní žalobní body, jsou podle osoby zúčastněné na řízení pravidelnými obecnými body, které uplatňuje právní zástupce žalobce v zásadě ve všech svých žalobách bez konkrétní vazby na tvrzené dotčení na právech toho konkrétního žalobce, v této konkrétní věci. To vyplývá podle osoby zúčastněné na řízení z účelového pojetí slov jako nesrozumitelnost, fragmentálnost, nerovnost, nepředstavitelnost, nepřesvědčivost, neaktuálnost, irelevance odkazu na výkresy, nedostatečný popis stavby, tvrzení, že stavební úřad selhal, nejasnost atd. Osoba zúčastněná na řízení své vyjádření k žalobě uzavřela takto:

- 1) Tvrzení o nesrozumitelnosti výroků i odůvodnění, resp. popisu stavby, považuje za zcela účelové, když žaloba neobsahuje tvrzení, na jakých právech měl být žalobce konkrétně zkrácen.
- 2) K tvrzení o zaměnitelnosti výkresu a o tom, že účastníci musí mít v době odvolací lhůty komplexní informaci seznatelnou přímo z rozhodnutí, odkazuje na § 92 odst.4 a § 95 odst.5 stavebního zákona a srovnání se slovy zákona „*stavební úřad předá (jen) žadateli ...*“. Komplexní informaci pro uplatnění svých práv může účastník řízení (žalobce) získat na základě svého práva nahlížet do spisu (§ 38 správního řádu).
- 3) Stanovení souřadnic stožárů, o němž žalobce tvrdí, že je nesrozumitelné a že se s inovací seznamu stožárů nemohl seznámit, není v rozporu s žádným obecně závazným právním předpisem a je často, zvláště v nezastavěném území, jediným možným způsobem pro identifikaci stožárového místa. Upřesněný soupis stožárových míst, který je přílohou rozhodnutí MHMP, se žádným způsobem nemohl dotknout práv žalobce.
- 4) Pokud jde o tvrzení, že výroky neobsahují podstatný obsah stanovisek dotčených orgánů a správců sítí, pak výroky obsahují obsah stanovisek a žalobce neoznačil konkrétní údaje v tomto směru včetně dotčení na svých právech.
- 5) Tvrdí-li žalobce, že závazné stanovisko ohledně krajinného rázu je nesprávné, pak netvrdí jeho nezákonnost, nýbrž pouze jeho nesprávnost podle svých subjektivních kritérií.
- 6) Neaplikovatelnost pravomocného rozhodnutí o výjimce z OTHP, tvrzená žalobcem, nevyplyvá z žádného právního předpisu a platnost rozhodnutí o výjimce není časově omezena. Žalobce nemůže být dotčen na svých právech rozhodnutím o udělení výjimky.
- 7) Tvrdí-li žalobce, že veřejná prospěšnost stavby a veřejný zájem je neaktuální a že je zde dána „soukromá“ prospěšnost, poukazuje účelově na materiální pojetí otázky veřejného zájmu a veřejné prospěšnosti, které nekonkretizuje ani nevztahuje k přímému dotčení na svých právech. Osoba zúčastněná na řízení odkazuje jednak na § 3 odst.2 zákona č.458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (*energetický zákon*), ve znění pozdějších předpisů, podle něhož se přenos a distribuce elektřiny uskutečňují ve veřejném zájmu ex lege, jednak na platný územní plán, pokud jde o veřejně prospěšnou stavbu.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí MHMP včetně rozhodnutí stavebního úřadu v mezích uplatněných žalobních bodů, a to i se zřetelem k mezím daným formulační obecností žalobních námitek (§ 75 odst.2 s.ř.s.). Žalobu neshledal důvodnou, neboť napadená rozhodnutí správního orgánu prvního i druhého stupně považuje za přezkoumatelná, procesně,

věcně i právně správná a podrobně a dostatečně zdůvodněná, podložená výsledky správního územního řízení a mající oporu ve správních spisech.

Soud se ztotožnil s právními a skutkovými argumenty, které na podporu napadených správních rozhodnutí MHMP a stavebního úřadu uvedly Magistrát hlavního města Prahy a osoba zúčastněná na řízení ve svých vyjádřeních k žalobě. Při přezkoumávání zákonnosti a správnosti rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst.1 s.ř.s.). Vzhledem ke shodnému souhlasu obou účastníků řízení po odeslané výzvě soudu ve smyslu § 51 odst.1 s.ř.s. (u žalobce výslovnému, u žalovaného konkludentnímu), rozhodl, aniž by nařizoval ve věci jednání.

Ze správních spisů vyplývá, že správní orgány obou stupňů se podrobně a dostatečně zabývaly stavebně technickými a dopravními otázkami (včetně posouzení možné kabelové trasy či otázek spojených s požární ochranou), otázkami památkové péče i otázkami ekologickými a zdravotně hygienickými (včetně posouzení ochrany zemědělského půdního fondu, lesů a dřevin, ovzduší, přírody a krajiny, myslivosti, hlediska vlivů stavby na krajinný ráz, vlivu provozu nadzemního vedení VVN o napěťové hladině 110 kV na životní prostředí, na hluchost a prašnost a včetně posouzení likvidace odpadů) s tím, že vlivem provozu uvedeného vedení nedojde ke zhoršování životního prostředí ani nebudou dotčeny zájmy chráněné orgány ochrany veřejného zdraví. Žalobce dostatečně nedoložil své obecně uplatněné námitky ani v odvolacím správním řízení, ani v přezkumném soudním řízení relevantními důkazy. Důkazní řízení tak nemuselo být během soudního přezkumu doplňováno a nebylo je nutné ani opakovat (§ 77 odst.2 s.ř.s.).

Podle § 89 odst.4 stavebního zákona uplatňuje obec v územním řízení námitky k ochraně zájmů obce a zájmů občanů obce. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a), b) a d), tedy např. vzhledem ke svému vlastnickému právu k pozemku nebo stavbě, nebo možnosti dotčení takových jejích práv k sousedním stavbám či pozemkům, může uplatňovat podle cit. ustanovení námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. c), tedy stanoví-li její účastenství zvláštní právní předpis, může v územním řízení uplatňovat námitky, pokud je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá.

Podle § 90 stavebního zákona posuzuje v územním řízení stavební úřad to, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu a e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popř. s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona nebo mohly-li by umístěním a realizací záměru být ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne (§ 92 odst.2 stavebního zákona). A contrario, nenastanou-li takové okolnosti, nic nebrání stavebnímu úřadu žádosti o umístění stavby vyhovět a územním rozhodnutím schválit navržený záměr, rozhodnout o námitkách a stanovit předepsané podmínky (§ 79 odst.1, § 92 odst.1 stavebního zákona).

Podle § 92 odst.4 stavebního zákona předá stavební úřad žadateli po dni nabytí právní moci územního rozhodnutí jedno vyhotovení územního rozhodnutí opatřené záznamem o účinnosti spolu s ověřenou grafickou přílohou v měřítku katastrální mapy. Územní rozhodnutí opatřené záznamem o účinnosti zašle také obci, pokud není stavebním úřadem, a popř. speciálnímu stavebnímu úřadu, který povede stavební řízení. Podle § 9 odst.5 vyhlášky č.503/2006 Sb. obsahuje grafická příloha rozhodnutí o umístění stavby, ověřená stavebním úřadem, výkres současného stavu území v měřítku katastrální mapy se zakreslením stavebního pozemku, požadovaného umístění stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku a sousedních staveb, a popřípadě vybranou část dokumentace podle přílohy č.4 k této vyhlášce. U liniových staveb delších než 1 000 m a staveb zvláště rozsáhlých lze doplnit půdorysné vyznačení stavby na mapovém podkladě v měřítku 1 : 10 000 až 1 : 50 000.

Veřejně prospěšnou stavbou se podle § 2 odst.1 písm. l) stavebního zákona rozumí stavba pro veřejnou infrastrukturu, určená k rozvoji nebo ochraně území obce, kraje nebo státu, vymezená ve vydané územně plánovací dokumentaci.

Podle § 3 odst.2 energetického zákona (ve znění účinném v době správního rozhodování i ve znění aktuálním) se mj. přenos a distribuce elektřiny uskutečňují ve veřejném zájmu.

Podle čl.4 odst.10 OTTP se rozvodné energetické a telekomunikační vedení v současné zastavěném území obce umísťují pod zem. Podle čl.63 OTTP lze – mimo jiné – v odůvodněných případech povolit výjimku z uvedeného principu.

Z obsahu odvolání, podaného ve správním řízení Městskou částí Praha-Křeslice (tedy žalobcem) proti rozhodnutí stavebního úřadu a založeného ve správním spise žalovaného, vyplývá, že jeho předmětem byly tři odvolací námitky: 1/ zásadní rozpor umístění stavby s charakterem území, které slouží rekreaci, předpoklad přeložky vedení 400 kV do těsné blízkosti Milíčovského lesa, jakož i rozsáhlé kácení stromů v údolní nivě Botiče, 2/ tvrzení, že kácení stromů a přeložka je v rozporu s veřejným zájmem a je upřednostněním soukromých zájmů a že rozhodnutím Zastupitelstva hl. m. Prahy byla stavba pouze formálně zanesena do seznamu veřejně prospěšných staveb, a 3/ nesouhlas s navrženou trasou vedení 110 kV a požadavek propojení rozvodny Chodov s transformovnou Uhříněves vedením 2x110 kV bylo provedeno kabely položenými v zemi v ochranném pásmu stávajícího vedení 220 kV.

Celkově lze úvahu soudu uzavřít s tím, že žalobní body a žalobní námitky a výtky vůči správním orgánům obou stupňů jsou převážně formulovány příliš obecně a postrádají konkrétní, jednoznačné sdělení skutkových a právních důvodů, proč by měla být obě rozhodnutí (rozhodnutí stavebního úřadu i MHMP) považována za nezákonná či nesprávná a proč by měla být zrušena. Žalobce jakoby zapomínal, že v tomto řízení nevystupuje v procesní roli subjektu obecně usilujícího o ochranu přírody ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny, nýbrž v procesní roli obce, resp. městské části hlavního města Prahy, uplatňující ochranu svých zcela konkrétních práv na svém vlastním území, tedy k ochraně zájmů obce (městské části) a jejích občanů, a zapojující se do ochrany přírody a krajiny ve svých územních obvodech (§ 85 odst.1 písm. b/, § 89 odst.4 stavebního zákona, § 18 odst.1 písm. h/ zákona č.131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, § 71 odst.1 zákona o ochraně přírody a krajiny). Pokud žalobní námitky přesahují tyto meze, není žaloba důvodná pro nedostatek věcné, resp. žalobní legitimace ve smyslu ust. § 65 odst.1 s.ř.s., tedy proto, že neprokázala zkrácení práv žalobce rozhodnutím o umístění stavby.

Žalobci, který je městskou částí, nepřísluší se starat, třebaže v dobré víře, o práva, která mu nenáleží, již jen proto, že v nich nemohl být zkrácen.

Napadené rozhodnutí stavebního úřadu, ve znění rozhodnutí MHMP, se podrobně a dostatečně vypořádalo s námitkami žalobce včetně námitek uplatněných při ústním jednání dne 20.5.2008. Napadená rozhodnutí se dostatečně vypořádala se všemi základními argumenty žalobce, pokud jde o vztah umístění stavby a zájmu na ochranu přírody a krajiny, o povolování kácení stromů i požadavku na podzemní (kabelové) umístění trasy vedení vysokého napětí. Ze správního spisu vyplývá, že v oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k veřejnému ústnímu jednání na den 20.5.2008 za účelem projednání návrhu společnosti PREdistribuce, a.s. (tedy osoby zúčastněné na tomto soudním řízení správním) na umístění předmětné stavby, vyplývá, že účastníci řízení byli poučeni o tom, že závazná stanoviska dotčených orgánů, námitky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží (§ 89 odst.1 stavebního zákona) a že účastníci řízení mohou nahlížet do podkladů na Úřadu městské části Praha 11. Ze správního spisu, napadených rozhodnutí a vyjádření učiněných v řízení vyplývá, že jde o realizaci veřejně prospěšné stavby podle dosavadního platného územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, stavby, na níž je dán ve smyslu energetického zákona ze zákona veřejný zájem.

Pokud *první žalobní bod* vytýká nesrozumitelnost napadených rozhodnutí stavebního úřadu a MHMP, nebyl shledán důvodným. Žalobce měl možnost uplatnit tuto – z pohledu přezkumu zastupitelnou – námitku již v odvolacím správním řízení, toho však nevyužil. Za „nesrozumitelné“ považuje zdůvodnění rozhodnutí o umístění stavby žalobce jako jediný z účastníků správního řízení, ačkoli právě u žalobce vzhledem k profesionální výbavě dané jeho úřadem se jeví tato výtky jako reálně málo pravděpodobná. V tomto ohledu se lze ztotožnit se zmíněnými vyjádřeními žalovaného i osoby zúčastněné na řízení. Nesrozumitelnost rozhodnutí jako procesní institut, který vede ke zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, není subjektivní kategorií spočívající v subjektivních důvodech nepochopení nebo nechtění pochopit, nýbrž kategorií objektivní, vnímanou s analogickým přirovnáváním z jiných právních oblastí očima „průměrného“ adresáta správního rozhodování. Takovým „průměrným“ adresátem nemůže být správní nebo samosprávný úřad, která má profesionální vybavení nebo má možnost si zajistit profesionální informaci. Není pak úkolem nejen soudu, ale ani odvolacího správního orgánu vykládat a vysvětlovat to, co všem ostatním účastníkům je srozumitelné. Nehledě na to, že stanovení souřadnic umisťovaných stožárů není v rozporu s žádným obecně závazným právním předpisem, má soud za to, že je jedinou objektivně průkaznou formou identifikace zamýšleného, resp. umisťovaného stožárového místa. Upřesněný soupis stožárových míst, který je přílohou rozhodnutí MHMP, se žádným způsobem nemohl dotknout práv žalobce, který měl možnost se s ním přinejmenším nahlédnutím do spisu seznámit. Nejen „souřadnicové“ seznámení účastníků s vedením trasy VN na mapě, ale i slovní a popisné seznámení s předpokládanou, umisťovanou trasou a jejími podmínkami, zejména na stranách 2 až 4 rozhodnutí stavebního úřadu, je plně srozumitelné a dostačující. Soud proto na ně odkazuje s tím, že není nutné je v odůvodnění tohoto rozsudku opakovat. Pokud jde o námitku ohledně doručování grafické přílohy tak, jak byla formulována v žalobě, tedy o povinnost doručovat ji ostatním účastníkům neověřenou s nepravomocným rozhodnutím, k porušení ustanovení § 92 odst.4 stavebního zákona a § 9 odst.5 výše cit. prováděcí vyhlášky (jejich znění viz výše), nelze ji shledat za důvodnou, když žalobce povinnost správního orgánu pouze dovozuje, aniž by ji opřel o konkrétní znění uvedených ustanovení. Procesní rovnost účastníků a zvláště pak to, oč žalobci jde, totiž „srozumitelná informace o umisťované stavbě“, nebyla správními orgány

porušena. Účastníkům bylo napadené územní rozhodnutí stavebního úřadu doručeno veřejnou vyhláškou. Účastníci byli informováni, kde a kdy lze nahlédnout do písemností.

Ani *druhý žalobní bod*, resp. druhá skupina žalobcových výtek, podle nichž výroky rozhodnutí stavebního úřadu a MHMP postrádají podstatný obsah závazných stanovisek a posudků a vyjádření správců sítí, neodpovídá obsahu napadených rozhodnutí stavebního úřadu a MHMP ani obsahu rozsáhlého, pečlivě vedeného a zdokumentovaného správního spisu. Rovněž tato výtka není blíže vysvětlená a jedinou možnou polemikou s ní je konfrontace se zněním napadených rozhodnutí, zejména pak rozhodnutí stavebního úřadu, jakož i spisové dokumentace. Soud proto opět odkazuje na odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, ve znění rozhodnutí MHMP, zvláště počínající stranou 6, i na všechny žalobcem zmiňované dokumenty, které jsou součástí správního spisu, resp. rozsáhlých správních spisů, do nichž měl možnost žalobce nahlédnout, kdy z jeho žaloby vyplývá, že je naopak zná, a které proto není nutné ze spisového materiálu pro přimnutí opisovat.

Pokud žalobce napadá *třetím žalobním bodem* části rozhodnutí věnované posouzení krajinného rázu a polemizuje ohledně řešení stavby vysokého napětí jako nadzemního či podzemního a rozhodnutí vytýká akceptování údajných soukromých zájmů spojených se stavbou, pak ani v tomto bodě nenachází soud přesvědčivé argumenty, které by zvrátily správnost a zákonnost schváleného umístění stavby. Jestliže právní předpisy umožňují učinit výjimku z principu umísťování rozvodného energetického vedení v zastavěném území obce pod zem a jestliže k povolení výjimky z OTPP došlo zákonnou cestou pravomocným rozhodnutím odboru územního rozhodování MHMP ze dne 26.8.2003 č.j. MHMP/307724/03/OUR/MI/ HJ (§ 138a předchozího stavebního zákona č. 50/1976 Sb., čl. 4 odst.10, čl.63 OTPP), je třeba ji respektovat. Námitka žalobce o povolení nadzemního vedení předmětného vysokého napětí v zastavěné části hlavního města Prahy pak postrádá právní relevanci.

Lze souhlasit s názorem žalovaného MHMP, ale i osoby zúčastněné na řízení, že představa, že by se energetická koncepce hlavního města a jednoho z největších krajů, který hlavní město obepíná, měnila každých deset let je věcně i organizačně zcela nereálná. Doba mezi učiněním výjimky a podáním žaloby i jejím projednáním lze naopak s ohledem na význam veřejný, nikoli soukromý význam umísťované stavby považovat za relativně krátkou. Výtky žalobce, stěžující si na „zájmy pohříchu soukromé, komerční a podnikatelské“ nejenže nebyly přesvědčivě doloženy, ale neodpovídají ani objektivnímu stavu věci vyplývajícímu z obsahu spisového materiálu žalovaného MHMP a stavebního úřadu. To samozřejmě neznamená, že veřejný zájem na určité stavbě se nerealizuje – jak jinak – prostřednictvím komerčních, tedy podnikatelských vztahů.

Námitka ohledně tzv. přeložky inženýrských sítí se zřejmě dostala do žaloby omylem, když z věci a spisové dokumentace vyplývá, že k takové přeložce nedojde; blíže soud odkazuje na dostatečné vyjádření žalovaného k žalobě.

Z uvedených důvodů byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta (§ 78 odst.7 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst.1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovaný sice byl plně úspěšný, avšak podle obsahu spisu mu náklady v tomto řízení nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst.5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vzniknou v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, s tím, že z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat i právo na náhradu dalších nákladů; taková situace však u osoby zúčastněné na řízení nenastala.

## **P o u ě n í :**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

V Praze dne 28.3.2012

JUDr. Jan Ryba  
předseda senátu